Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

26 päivänä tammikuuta 2017 [1]

Muutoksenhaku — Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahasto (maaseuturahasto) — Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle jätetyt menot — Asetukset (EY) N:o 1698/2005, (EY) N:o 1975/2006 ja (EY) N:o 796/2004 — Maaseudun kehittämisen tukitoimenpiteet — Luonnonhaitta-alueet — Paikalla tehtävät tarkastukset — Eläintiheyden kerroin — Eläinten laskeminen

Asiassa C-373/15 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 15.7.2015,

**Ranskan tasavalta**, asiamiehinään aluksi F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas ja C. Candat, sittemmin de Bergues, Colas, F. Fize ja A. Daly,

valittajana,

jota tukee

**Espanjan kuningaskunta**, asiamiehenään M. A. Sampol Pucurull,

väliintulijana muutoksenhakuasteessa,

ja jossa vastapuolena on

**Euroopan komissio**, asiamiehinään D. Bianchi ja G. von Rintelen,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. Malenovský ja M. Safjan,

julkisasiamies: N. Wahl,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

1 — Oikeudenkäyntikieli: ranska.

**tuomion**

1 Valituksessaan Ranskan tasavalta vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa Ranska vastaan komissio 30.4.2015 antaman tuomion (T-259/13, ei julkaistu, EU:T:2015:250; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla se hylkäsi Ranskan tasavallan kanteen, jossa tämä vaati Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta ja Euroopan maatalouden tukirahastosta (maataloustukirahasto) sekä Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahasto) maksettavien jäsenvaltioiden tiettyjen menojen jättämisestä Euroopan unionin rahoituksen ulkopuolelle 26.2.2013 annetun komission täytäntöönpanopäätöksen 2013/123/EU (EUVL 2013, L 67, s. 20; jäljempänä riidanalainen päätös) kumoamista osittain.

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

### *Unionin oikeus*

Asetus (EY) N:o 1698/2005

2 Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston (maaseuturahaston) tuesta maaseudun kehittämiseen 20.9.2005 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1698/2005 (EUVL 2005, L 277, s. 1) 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Maaseudun kehittämistuella pyritään

– –

b) parantamaan ympäristön ja maaseudun tilaa maankäyttöön myönnettävän tuen avulla.”

3 Asetuksen N:o 1698/2005 IV osaston, jonka otsikko on ”Maaseudun kehittämistä koskeva tuki”, ”toimintalinjoja” koskevassa I luvussa säädetään sen jokaisessa neljässä jaksossa erilaisista toiminta-aloista ja toimenpiteistä, joita voidaan käyttää. Tämän I luvun 2 jaksossa, jonka otsikko on ”Toimintalinja 2 Ympäristön ja maaseudun tilan parantaminen”, on muun muassa 36 artikla, jonka a alakohdan i ja ii alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän jakson mukainen tuki koskee

a) toimenpiteitä, joiden tavoitteena on maatalousmaan kestävä käyttö seuraavin keinoin:
   i) viljelijöille vuoristoalueilla maksettavat luonnonhaittakorvaukset,
   ii) viljelijöille muilla haitta-alueilla kuin vuoristoalueilla maksettavat korvaukset.”

4 Asetuksen N:o 1698/2005 37 artiklan 1 ja 2 kohdan sanamuoto on seuraava:

”1. Edellä 36 artiklan a alakohdan i ja ii alakohdassa säädettyjä korvauksia myönnetään vuosittain ominaisuuksien määritelmistä, maataloustuoteluettelosta, määritelmäluettelon poikkeuksista ja maatilojen rakennetta koskevien tilastotietojen keruuseen kuuluvista alueista ja tutkimusalueista 24.11.1999 tehdyssä komission päätöksessä 2000/115/EY tarkoitettuna käytössä olevana maatalousmaana – – käytettyä hehtaaria kohti [(EYVL 2000, L 38, s. 1)].

Korvausten tulisi korvata viljelijöille aiheutuneet lisäkustannukset ja tulonmenetykset, jotka liittyvät maataloustuotantoa haittaaviin seikkoihin kyseisellä alueella.

2. Korvauksia myönnetään viljelijöille, jotka sitoutuvat jatkamaan maataloustoimintaansa 50 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti nimetyillä alueilla vähintään viiden vuoden ajan ensimmäisestä maksatuksesta.”

5 Asetuksen N:o 1698/2005 71 artiklan, jonka otsikko on ”Menojen tukikelpoisuus”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Menot ovat maaseuturahaston tukeen kelpoisia ainoastaan, jos ne ovat aiheutuneet kyseessä olevan ohjelman hallintoviranomaisen päättämistä tai vastuulla olevista toimista toimivaltaisen elimen vahvistamien valintaperusteiden mukaisesti.”

Asetus (EY) N:o 1975/2006

6 Asetuksen N:o 1698/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maaseudun kehittämisen tukitoimenpiteitä koskevien tarkastusmenettelyjen ja täydentävien ehtojen täytäntöönpanon osalta 7.12.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1975/2006 (EUVL 2006, L 368, s. 74) 5 artiklan, jonka otsikko on ”Yleiset tarkastusperiaatteet”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikki yhteisön tai kansallisessa lainsäädännössä taikka maaseudun kehittämisohjelmissa vahvistetut tukikelpoisuusedellytykset voidaan tarkastaa jäsenvaltioissa määriteltävin todennettavissa olevin indikaattorein, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän asetuksen erityissäännösten soveltamista.

2. Tämän asetuksen 12, 20 ja 27 artiklassa säädetyt paikalla tehtävät tarkastukset ja muut [unionin] säännöissä säädetyt maataloustukia koskevat tarkastukset on mahdollisuuksien mukaan tehtävä samanaikaisesti.”

7 Asetuksen N:o 1975/2006 6–8 artiklasta ilmenee yhtäältä, että tämän asetuksen I osastoa sovelletaan asetuksen N:o 1698/2005 36 artiklan mukaisesti myönnettyihin tukiin, joihin kuuluvia ilmoitetun alan kokoon perustuvia tukia kutsutaan ”pinta-alaan liittyviksi toimenpiteiksi”. Toisaalta näissä artikloissa säädetään, että mainitun I osaston säännöksiin sovelletaan soveltuvin osin useita yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä 29.9.2003 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1782/2003 säädettyjen täydentävien ehtojen, tuen mukauttamisen ja yhdennetyn hallinto- ja valvontajärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 21.4.2004 annetun komission asetuksen (EY) N:o 796/2004 säännöksiä.

8 Asetuksen N:o 1975/2006 10 artiklan 1–4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Tukihakemukset ja myöhemmät maksuhakemukset on tarkastettava siten, että tuen myöntämisedellytysten noudattaminen voidaan varmistaa tehokkaalla tavalla.

2. Jäsenvaltioiden on vahvistettava soveltuvat menetelmät ja keinot tuen myöntämisedellytysten noudattamisen tarkastamiseksi kussakin tukitoimenpiteessä.

3. Jäsenvaltioiden on sovellettava – – yhdennettyä hallinto- ja valvontajärjestelmää – –

4. Tukikelpoisuusedellytykset on tarkastettava hallinnollisin ja paikalla tehtävin tarkastuksin.”

9 Tämän asetuksen 12 artiklan, jonka otsikko on ”Paikalla tehtävät tarkastukset”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Asetuksen (EY) N:o 796/2004 26 artiklan 3 ja 4 kohtaa on sovellettava tässä artiklassa säädettyihin paikalla tehtäviin tarkastuksiin.”

10 Asetuksen N:o 1975/2006 14 artiklassa, jonka otsikko on ”Paikalla tehtäviä tarkastuksia koskevat yleisperiaatteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Paikalla tehtävät tarkastukset on hajautettava ajallisesti ympäri vuotta tehtäviksi kunkin maaseudun kehittämistoimenpiteen mukaisia eri sitoumuksia koskevan riskianalyysin perusteella.

2. Paikalla tehtävien tarkastusten on koskettava kaikkia tuensaajan sitoumuksia ja velvoitteita, jotka on tarkastuskäynnin aikana mahdollista tarkastaa.”

11 Asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan, jonka otsikko on ”Paikalla tehtävien tarkastusten osa-alueet ja pinta-alojen määrittäminen”, 2 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”2. Pinta-alaan liittyvien toimenpiteiden osalta paikalla tehtävät tarkastukset on toteutettava asetuksen (EY) N:o 796/2004 29, 30 ja 32 artiklan mukaisesti.

– –

3. Eläimiin liittyvien toimenpiteiden osalta paikalla tehtävät tarkastukset on toteutettava asetuksen (EY) N:o 796/2004 35 artiklan mukaisesti.”

Asetus N:o 796/2004

12 Asetuksen N:o 796/2004 II osa, joka koskee yhdennettyä hallinto- ja valvontajärjestelmää, sisältää III osaston, joka koskee tarkastuksia. Tämän osaston II luvussa, jonka otsikko on ”Tukikelpoisuusedellytysten tarkastaminen”, on II jakso, joka koskee paikalla tehtäviä tarkastuksia. Tämä jakso jakautuu useisiin alajaksoihin, joihin kuuluu muun muassa I alajakso, jonka otsikko on ”Yleiset säännökset” ja jossa ovat tämän asetuksen 25–28 artikla, II alajakso, jonka otsikko on ”Yhtenäishakemukseen liittyvät paikalla tehtävät tarkastukset pinta-alatukijärjestelmien osalta” ja joka sisältää mainitun asetuksen 29–33 artiklan, ja III alajakso, jonka otsikko on ”Eläintukihakemusten paikalla tehtävät tarkastukset” ja joka sisältää sen 34–39 artiklan.

13 Asetuksen N:o 796/2004 29, 30 ja 32 artiklassa, joita sovelletaan asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 2 kohdan mukaan tukiin, joiden tarkoituksena on ympäristön ja maaseudun tilan parantaminen, vahvistetaan paikalla tehtäviä tarkastuksia ja pinta-alojen määrittämistä ja pinta-alaan liittyviä toimenpiteitä koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

14 Asetuksen N:o 796/2004 35 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Paikalla tehtävien tarkastusten on koskettava kaikkia eläimiä, joista on tehty tukihakemus tarkastettavissa tukijärjestelmissä, ja jos kyseessä ovat nautatukijärjestelmien tarkastukset, niiden on koskettava myös nautaeläimiä, joista tukea ei ole haettu.

2. Paikalla tehtävässä tarkastuksessa on erityisesti:

a) tarkastettava, että tilalla olevien eläinten, joista on jätetty tukihakemus, ja nautaeläinten, joista ei ole jätetty tukihakemusta, määrä vastaa rekisteriin vietyjen ja nautaeläinten osalta nautaeläinten atk-pohjaiseen tietokantaan ilmoitettujen eläinten määrää;

– –”

Asetus (EY) N:o 885/2006

15 Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1290/2005 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä maksajavirastojen ja muiden elinten hyväksymisen sekä maataloustukirahaston ja maaseuturahaston tilien tarkastamisen ja hyväksymisen osalta 21.6.2006 annetun komission asetuksen (EY) N:o 885/2006 (EUVL 2006, L 171, s. 90) 11 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltion on annettava komissiolle tiedoksi yhteisön sääntöjen noudattamisen varmistamiseksi toteuttamansa korjaustoimenpiteet sekä niiden tosiasialli[n]en toteuttamispäiv[ä].

Komission tarkaste[t]tua sovitteluelimen tämän asetuksen 3 luvun mukaisesti laatimat kertomukset se tekee tarvittaessa [yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21.6.2005 annetun neuvoston] asetuksen (EY) N:o 1290/2005 [(EUVL 2005, L 209, s. 1)] 31 artiklan mukaisesti yhden tai useamman päätöksen niiden menojen, joita yhteisön sääntöjen noudattamatta jättäminen koskee, jättämiseksi yhteisön rahoituksen ulkopuolelle, kunnes korjaustoimenpiteet on tosiasiallisesti toteutettu jäsenvaltiossa.

Arvioidessaan yhteisön rahoituksen ulkopuolelle jätettäviä menoja komissio voi ottaa huomioon tiedot, jotka jäsenvaltio on toimittanut 2 kohdassa tarkoitetun määräajan päätyttyä, jos tämä on tarpeen yhteisön talousarviolle aiheutuneen taloudellisen vahingon arvioimiseksi paremmin ja edellyttäen, että tietojen myöhäinen toimittaminen johtuu poikkeuksellisista olosuhteista.”

*Ranskan oikeus*

16 Yleiskirjeessä DGPAAT/SDEA/C2008-3016, joka on päivätty 5.9.2008, esitetään luonnonhaittakorvausten laissa säädetyt edellytykset vuodelta 2008 (jäljempänä luonnonhaittakorvauksia koskeva yleiskirje).

17 Tämän yleiskirjeen 7.2 kohdassa, jonka otsikko on ”Paikalla tehtävät tarkastukset”, säädetään, että tarkastukset sisältävät kolme osaa, joista ensimmäinen koskee todellista pinta-alaa, jota varten luonnonhaittakorvausta on haettu, toinen tuensaajan muita sitoumuksia kuin pinta-alaa ja kolmas sähköistä ilmoitusta. Muiden sitoumusten kuin pinta-alan paikalla tehtävistä tarkastuksista tässä 7.2 kohdassa täsmennetään, että on toteutettava erityisesti eläinten laskeminen. Tukien yhdennetyssä hallinto- ja valvontajärjestelmässä naudat tarkastetaan eläintukien osalta eikä erityisesti luonnonhaittakorvausten vuoksi. Eläintiheyden laskemisessa huomioon otettavat lampaat ovat niitä, joita varten haettiin uuhipalkkioita tätä varten tehdyllä hakemuksella, joka jätetään samana vuonna kuin luonnonhaittakorvauksia koskeva hakemus. Uusien hakijoiden osalta huomioon otettavat lampaat tarkastetaan laskemalla tarkastuspäivänä paikalla olevat eläimet.

## Asian tausta

18 Asian tausta ja riidanalaisen päätöksen sisältö esitetään valituksenalaisen tuomion 24–39 kohdassa. Tässä menettelyssä ne voidaan tiivistää seuraavasti.

19 Ranskan viranomaiset hyväksyivät asetuksen N:o 1698/2005 36 artiklan a alakohdan i ja ii alakohdan nojalla ajanjaksoa 2007–2013 koskevan Manner-Ranskan maaseudun kehittämisohjelman, jossa säädetään muun muassa luonnonhaittakorvausten myöntämisestä luonnonhaitta-alueiden viljelijöille. Tämä ohjelma hyväksyttiin 19.7.2007 annetulla komission päätöksellä C(2007) 3446 final. Ohjelmassa todetaan näin ollen, että rehualoja koskevien korvausten maksaminen luonnonhaitta-alueiden viljelijöille edellyttää sitä, että he noudattavat eläintiheyden kriteeriä. Tämä kriteeri, joka on ilmaistu hehtaaria kohden olevilla eläinyksiköillä, mahdollistaa rehualojen eläintiheyden rajaamisen ali- tai ylilaiduntamisilmiöiden välttämiseksi. Eläintiheys määritellään departementtien tasolla ja alueittain tai ala-alueittain määriteltyjen raja-arvojen rajoissa.

20 Ranskassa maaseudun kehittämistoimenpiteiden nojalla suoritettujen menojen valvonnan johdosta komissio jätti riidanalaisella päätöksellä tietyt tämän jäsenvaltion ilmoittamat menot unionin rahoituksen ulkopuolelle erityisesti paikalla tehtäviä tarkastuksia koskevien puutteiden vuoksi 21 056 869,75 euron ja 7 898 813,60 euron määrän osalta ja totesi, että on kyse olennaista valvontaa koskevasta heikkoudesta, jota varten on säädetty viiden prosentin kiinteämääräisestä korjauksesta.

21 Hallinnollisesta menettelystä kokonaisuudessaan ilmenee, että komissio perusti maaseudun kehittämistoimenpiteiden nojalla suoritettuihin menoihin sovellettavan rahoituskorjauksen siihen, että sen yksiköiden suorittama tarkastus oli paljastanut epäkohtia karjan tiheyden, jota kutsutaan myös ”eläintiheydeksi”, tarkastuksessa nautaeläinten ja lampaiden ”aloilla”, ja tiheys olisi pitänyt tarkastaa paikalla. Komission yksiköt olivat kuitenkin todenneet, ettei eläintiheyttä ollut tarkastettu paikalla tehtävissä tarkastuksissa, mikä tarkoittaa, ettei asetuksen N:o 1975/2006 14 artiklan 2 kohtaa ole noudatettu.

**Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio**

22 Ranskan tasavalta nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.5.2013 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista osittain.

23 Espanjan kuningaskunta teki unionin yleiselle tuomioistuimelle 30.10.2013 toimittamallaan kirjelmällä väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen Ranskan tasavallan vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen yhdeksännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 2.12.2013 antamallaan määräyksellä.

24 Ranskan tasavalta vetosi kanteensa tueksi kolmeen valitusperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koski asetuksen N:o 1975/2006 10 artiklan 2 ja 4 kohdan sekä 14 artiklan 2 kohdan rikkomista. Toinen kanneperuste koski yksityiskohtaisista säännöistä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1760/2000 täytäntöön panemiseksi tarkastusten vähimmäistason osalta tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän puitteissa 23.6.2003 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1082/2003 (EUVL 2003, L 156, s. 9) 2 artiklan 2 kohdan rikkomista ja asetuksen N:o 796/2004 26 artiklan 2 kohdan b alakohdan rikkomista. Lopuksi esitettiin toissijaisesti kolmas kanneperuste, jonka mukaan komissio oli säännöstenvastaisesti ulottanut kiinteämääräisen korjauksen soveltamisen koskemaan lammastiloja, joille ei voida myöntää uuhipalkkiota, ja nautaeläintiloja, joihin kohdistetaan nautaeläinten tunnistamiseen tai nautaeläinpalkkioihin liittyviä tarkastuksia.

25 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 59–63 kohdassa, että ensimmäisen kanneperusteen kahta kohtaa on tarkasteltava yhdessä sillä perusteella, että niissä molemmissa tähdätään siihen, että se toteaa komission rikkoneen asetuksen N:o 1975/2006 10 artiklan 2 ja 4 kohtaa ja 14 artiklan 2 kohtaa. Unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli tätä varten, velvoitetaanko näissä säännöksissä Ranskan tasavalta laskemaan eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa vai ovatko tietokannan, jonka laatimiseksi toteutettiin paikalla tehtäviä tarkastuksia, avulla tehdyt hallinnolliset tarkastukset soveltuvia menetelmiä ja keinoja tuen myöntämisedellytysten noudattamisen tarkastamiseksi.

26 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 64–69 kohdassa, ettei asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklasta ilmene nimenomaisesti, että jäsenvaltioilla on velvollisuus laskea eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa. Se katsoi kuitenkin, että näiden artiklojen ja asetuksen N:o 796/2004 35 artiklan, joissa säädetään paikalla tehtävistä tarkastuksista, mukaan jäsenvaltioilla on rajoitettu harkintavalta niiden menetelmien ja keinojen osalta, jotka soveltuvat tuen myöntämisedellytysten noudattamisen tarkastamiseen.

27 Päättelynsä jatkoksi se totesi mainitun tuomion 70 kohdassa, ettei mitään asetuksen N:o 1975/2006 säännöksistä voida tulkita sillä tavoin, etteivät kansalliset viranomaiset voi siinä tapauksessa, että on tehty hallinnollisia tarkastuksia käyttämällä luotettavasta tietokannasta peräisin olevia tietoja, laskea eläinten määrää paikalla tehtävissä tarkastuksissa. Sen mukaan tällainen tulkinta olisi vastoin paikalla tehtävien tarkastusten tavoitetta, jona on tarkastaa jäsenvaltioiden laatimiin tietokantoihin sisältyvien tietojen paikkansapitävyys asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 3 kohdan ja asetuksen N:o 796/2004 35 artiklan mukaisesti.

28 Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän vuoksi valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa, että komissio oli todennut perustellusti, että asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklassa velvoitetaan laskemaan eläimet asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 3 kohdan ja asetuksen N:o 796/2004 35 artiklan mukaisesti toteutetuissa paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

29 Se hylkäsi tämän jälkeen valituksenalaisen tuomion 73–82 kohdassa Ranskan tasavallan väitteet siitä, että kansallisten viranomaisten toteuttamat tarkastukset ovat asetuksen N:o 1975/2006 säännösten mukaisia.

30 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi tuomion 73–76 kohdassa väitteen siitä, että tietokannan laatimista varten paikalla tehtyjen tarkastusten olemassaolo vapauttaisi Ranskan viranomaiset toteuttamasta myöhempiä asetuksen N:o 1975/2006 12 artiklan ja seuraavien artiklojen mukaisia paikalla tehtäviä tarkastuksia. Sen mukaan Ranskan tasavallan esittämät kansallisen tietokannan luotettavuutta koskevat väitteet eivät olleet tältä osin relevantteja. Yhtäältä se totesi, että tässä asetuksessa säädetyt hallintoa ja valvontaa koskevat säännöt ovat erityisiä toimenpiteitä näillä aloilla. Toisaalta se totesi, ettei kyseisen tietokannan laatimista varten tehtyjä tarkastuksia voida katsoa mainitussa asetuksessa tarkoitetuiksi paikalla tehtäviksi tarkastuksiksi, koska näitä tarkastuksia ei ollut tarkoitettu maaseudun kehittämisen tukitoimenpiteiden erityisten edellytysten arvioimiseen, vaan tilan kaikkien sellaisten eläinten tarkastamiseen, joiden osalta on säädetty nautaeläinten tunnistamisesta nautaeläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän käyttöönottamisesta sekä naudanlihan ja naudanlihatuotteiden pakollisesta merkitsemisestä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 820/97 kumoamisesta 17.7.2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 1760/2000 (EYVL 2000, L 204, s. 1) mukaisesti.

31 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 81 kohdassa väitteen, jonka mukaan komission tulkinta on eläintiheyden edellytyksen jatkuvan luonteen vastainen. Sen mukaan on niin, että vaikka tilalla on pidettävä vaadittua hehtaaria kohti olevien eläinyksikköjen määrää koko viitevuoden ajan, tästä ei kuitenkaan johdu, ettei asetuksessa N:o 1975/2006 säädettyjä paikalla tehtäviä tarkastuksia tarvitse tehdä. Unionin yleinen tuomioistuin totesi, että näiden tarkastusten tarkoituksena on tarkistaa, että hallinnollisia tarkastuksia palveleviin tietokantoihin sisältyvät tiedot ovat virheettömiä ja että nämä tietokannat ovat luotettavia. Se totesi näin ollen saman tuomion 82 kohdassa, että eläinten laskeminen paikalla tehtävissä tarkastuksissa mahdollistaa asetuksessa N:o 1975/2006 edellytettyjen tarkastusten toteuttamisen ja sen varmistamisen, että tietokannat pitävät paikkansa eläintiheyden laskemiseksi, vaikka tämän avulla ei voidakaan ottaa huomioon eläinten tilalla oloaikaa koskevaa parametria eikä ottaa tarkasti huomioon nautaeläinten ikää koskevaa parametria.

32 Valituksenalaisen tuomion 84–89 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi toisen kanneperusteen.

33 Valituksenalaisen tuomion 92–110 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi kolmannen kanneperusteen ensimmäisen osan, jonka mukaan kiinteämääräisen korjauksen soveltaminen lampaisiin, joille ei voida myöntää lammaspalkkiota, on perusteetonta, koska paikalla tehtävien tarkastusten järjestelmän väitetyt puutteet koskevat vain lampaita, joita varten on haettu lammaspalkkiota.

34 Valituksenalaisen tuomion 111–114 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kolmannen kanneperusteen toisen osan.

35 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin kumosi riidanalaisen päätöksen osittain eli siltä osin kuin siinä sovellettiin rahoituskorjausta sellaisia lampaita, joille ei ollut haettu lammaspalkkiota varainhoitovuosina 2008 ja 2009, koskeviin maaseudun kehittämistoimiin, ja hylkäsi kanteen muilta osin.

**Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa**

36 Ranskan tasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin siinä hylätään riidanalaista päätöstä vastaan esitetty ensimmäinen kumoamisperuste

— lausuu lopullisesti asiasta kumoamalla riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin siinä jätetään rahoituksen ulkopuolelle tietyt sen suorittamat menot, jotka liittyvät Manner-Ranskan maaseudun kehittämisohjelman toimintalinjaan 2 varainhoitovuosina 2008 ja 2009, tai palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen, jotta se ratkaisee sen, ja

— määrää, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

37 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— jättää valituksen osittain tutkimatta tai ainakin hylkää sen perusteettomana, ja

— velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä oikeusasteessa.

38 Espanjan kuningaskunta vaatii, että unionin tuomioistuin hyväksyy valituksen.

**Valitus**

39 Ranskan tasavalta esittää valituksensa tueksi kolme valitusperustetta.

40 Ensiksi se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei ottanut viran puolesta huomioon sitä, että komissio oli rikkonut olennaisia menettelymääräyksiä, koska se ei antanut riidanalaista päätöstä kohtuullisessa ajassa. Toiseksi se väittää toissijaisesti, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, ettei komissio ollut rikkonut asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklaa, kun se velvoitti laskemaan eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa. Kolmanneksi se väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että nautaeläinten tunnistamisen tai lammaspalkkioiden hallinnon yhteydessä suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset eivät ole asetuksessa N:o 1975/2006 tarkoitettuja paikalla tehtäviä tarkastuksia.

*Ensimmäinen valitusperuste*

Asianosaisten lausumat

41 Ranskan tasavalta, jota Espanjan kuningaskunta tukee, väittää ensimmäisessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se ei ottanut viran puolesta huomioon sitä, että komissio oli rikkonut olennaisia menettelymääräyksiä, koska se ei antanut riidanalaista päätöstä kohtuullisessa ajassa. Tästä se muistutti, että unionin tuomioistuin on jo todennut 4.9.2014

antamassaan tuomiossa Espanja vastaan komissio (C-192/13 P, EU:C:2014:2156), että unionin yleinen tuomioistuin oli tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, ettei komissiolla ollut velvollisuutta noudattaa mitään lakisääteistä määräaikaa antaessaan rahoituskorjausta koskevia päätöksiä. Ranskan tasavalta väittää, että sen salliminen, että komissio antaa tällaisia päätöksiä ilman määräaikaa, on paitsi yleisen hyvän hallinnon periaatteen myös asianosaisten välisen vilpittömän yhteistyön periaatteen vastaista siltä osin kuin jäsenvaltioita puolestaan koskevat tiukat määräajat.

42 Se katsoo, että asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan 3 kohdassa asetetaan välttämättä komissiolle velvollisuus sovitteluelimen kertomuksen laatimisen jälkeen lausua asiasta kohtuullisessa ajassa.

43 Se katsoo, että noudattaakseen kohtuullista määräaikaa komission pitäisi antaa tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskeva päätös korkeintaan kuuden kuukauden määräajassa sovittelumenettelyn päättämisestä.

44 Komissio riitauttaa Ranskan tasavallan väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi

45 Ranskan tasavalta viittaa muun muassa 4.9.2014 annettuun tuomioon Espanja v. komissio (C-192/13 P, EU:C:2014:2156) väittääkseen, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa viran puolesta huomioon olennaisten menettelymääräysten rikkomista koskeva peruste, koska komissio ei ollut antanut riidanalaista päätöstä kohtuullisessa ajassa.

46 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan on kuitenkin niin, että asianomaiselle vastaisen päätöksen tekemistä koskevien menettelysääntöjen noudattamatta jättäminen, kuten se, että komissio ei tehnyt riidanalaista päätöstä unionin lainsäätäjän vahvistamassa määräajassa, merkitsee olennaisten menettelymääräysten rikkomista, joka unionin tuomioistuinten on otettava huomioon viran puolesta (ks. vastaavasti tuomio 4.9.2014, Espanja v. komissio, C-192/13 P, EU:C:2014:2156, 103 kohta ja tuomio 24.6.2015, Saksa v. komissio, C-549/12 P ja C-54/13 P, EU:C:2015:412, 92 kohta).

47 On kuitenkin todettava, ettei maatalousrahastojen tarkastamista ja hyväksymistä koskevissa unionin säännöksissä, erityisesti asetuksen N:o 885/2006 11 artiklan 3 kohdassa, vahvisteta käsiteltävän asian osalta määräaikaa, jossa komission on annettava päätös tilien tarkastamis- ja hyväksymismenettelyn päättämisestä, minkä vuoksi edellä 45 kohdassa mainittua oikeuskäytäntöä ei sovelleta.

48 Tästä johtuu, ettei unionin yleisellä tuomioistuimella ollut käsiteltävänä olevassa asiassa velvollisuutta ottaa viran puolesta huomioon olennaisten menettelymääräysten rikkomista koskevaa perustetta.

49 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

*Toinen valitusperuste*

Asianosaisten lausumat

50 Ranskan tasavalta väittää toisessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan, ettei komissio ollut rikkonut asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklaa, kun se velvoitti laskemaan eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

51 Ensiksi Ranskan tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin vääristeli sen perusteluja katsoessaan sen väittävän, ettei asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklassa vaadita tekemään tarkastuksia paikalla, vaikka Ranskan tasavallan mukaan näissä säännöksissä ei vaadita laskemaan eläimiä tällaisissa tarkastuksissa. Ranskan tasavalta esittää, että luonnonhaittakorvauksia koskevassa

yleiskirjeessä todetaan, että Ranskan viranomaiset tekevät tarkastuksia paikalla, ja ettei komissio ole tarkastus- ja hyväksymismenettelyssä riitauttanut sitä, että tällaiset tarkastukset oli tehty. Lisäksi se toteaa, ettei se ole väittänyt, toisin kuin valituksenalaisen tuomion 62 kohdassa todetaan, että hallinnollisten tarkastusten tyhjentävä luonne tekisi paikalla tehtävän eläinten laskennan tarpeettomaksi.

52 Toiseksi Ranskan tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki valituksenalaisen tuomion 65–71 kohdassa useita oikeudellisia virheitä. Aluksi se vääristeli riidanalaisen päätöksen sisältöä korvaamalla komission perustelut omilla perusteluillaan. Näin ollen tästä päätöksestä ei ilmene, että komissio olisi katsonut, että Ranskan viranomaisten täytäntöön panemia tarkastustapoja säännellään asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 3 kohdassa ja asetuksen N:o 796/2004 35 artiklassa. Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi ja sovelsi virheellisesti asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 3 kohtaa ja asetuksen N:o 796/2004 35 artiklaa katsomalla, että luonnonhaittakorvausten valvontajärjestelmän pitäisi noudattaa näissä säännöksissä, joita sovelletaan eläimiin liittyvien mutta ei pinta-alaan liittyvien toimenpiteiden valvontaan, säädettyjä tarkastustapoja. Asetuksen N:o 1698/2005 37 artiklan 1 kohdassa ja tämän asetuksen liitteessä säädetään, että luonnonhaittakorvaukset ovat asetuksen N:o 1975/2006 6 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja ”pinta-alaan” liittyviä toimenpiteitä.

53 Tämän vuoksi velvollisuutta laskea eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa eläintiheyden kriteerin tarkastamiseksi ei voitaisi johtaa asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 3 kohdasta eikä asetuksen N:o 796/2004 35 artiklasta.

54 Kolmanneksi Ranskan tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin ei antanut valituksenalaisen tuomion 66 ja 69–71 kohdassa oikeudellisesti riittävää vastausta todetessaan, että hallinnollisten tarkastusten toteuttaminen luotettavien tietokantojen perusteella ei vapauta jäsenvaltioita velvollisuudestaan tehdä tarkastuksia paikalla eikä erityisesti velvollisuudestaan laskea eläimet tällaisissa tarkastuksissa eläintiheyden kriteerin tarkastamiseksi. Sen mukaan asetuksen N:o 1975/2006 14 artiklan 2 kohdassa, johon riidanalainen päätös perustuu ja jota unionin yleinen tuomioistuin ei ole tarkastellut, säädetään, että paikalla tehtävien tarkastusten on koskettava kaikkia sitoumuksia, jotka on tarkastuskäynnin aikana mahdollista tarkastaa. Eläinten laskeminen tarkastuskäynnin aikana ei kuitenkaan mahdollista sen tarkastamista, onko noudatettu tätä kriteeriä, joka ilmoitetaan hehtaaria kohti olevina eläinyksikköinä, riippuu eläinten iästä ja edellyttää keskimääräisten raja-arvojen noudattamista vuoden aikana.

55 Ranskan tasavalta väittää, että riidanalaisen päätöksen lainmukaisuus riippuu vielä siitä kysymyksestä, rikkoivatko Ranskan viranomaiset asetuksen N:o 1975/2006 10 artiklan 2 kohtaa, jossa säädetään, että jäsenvaltioiden on vahvistettava soveltuvat menetelmät ja keinot tuen myöntämisedellytysten noudattamisen tarkastamiseksi kussakin tukitoimenpiteessä. Tietokanta, jota käytetään eläintiheyden laskemiseen, on sen mukaan riittävän luotettava, jotta voidaan todeta, että sen sisältämien tietojen käyttö on soveltuva keino luonnonhaittakorvausten myöntämisedellytysten noudattamisen tarkastamiseksi. Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt todeta, että nämä tarkastustavat mahdollistavat kyseisen 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla soveltuvalla tavalla luonnonhaittakorvausten myöntämisedellytysten noudattamisen tarkastamisen, koska eläintiheyden kriteeri ei sitä paitsi ole sellainen sitoumus, jota olisi mahdollista valvoa laskemalla eläimet tarkastuskäynnin aikana.

56 Komissio kiistää Ranskan tasavallan väitteet.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

57 Aluksi on todettava, että Ranskan tasavalta riitauttaa velvollisuuden eläinten laskemisvelvollisuuden luonnonhaittakorvauksia koskevissa paikalla tehtävissä tarkastuksissa. Kuten tämän tuomion 27 ja 28 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin katsoi, että tällainen velvollisuus johtuu muun muassa asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 3 kohdan ja asetuksen N:o 796/2004 35 artiklan soveltamisesta, koska osa Ranskan tasavallan väitteistä kohdistui erityisesti tähän valituksenalaisen tuomion perusteeseen.

58 Ensiksi on huomattava, että unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli valituksenalaisen tuomion 59–82 kohdassa kumoamiskanteen ensimmäisen perusteen kahta osaa yhdessä määritelläkseen, velvoitetaanko asetuksen N:o 1975/2006 säännöksissä, erityisesti sen 10 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa, laskemaan eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

59 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 64 kohdassa, että ”asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklassa ei säädetä nimenomaisesti velvollisuudesta laskea eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa”. Sitä vastoin se totesi tämän tuomion 65–67 kohdassa, että näissä artikloissa ja asetuksen N:o 796/2004 35 artiklassa rajoitetaan jäsenvaltioiden harkintavaltaa tuensaajille asetettujen edellytysten noudattamista koskevien paikalla tehtävien tarkastusten menetelmien ja keinojen sekä niiden täytäntöönpanotapojen osalta.

60 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 70 kohdassa, ettei mitään asetuksen N:o 1975/2006 säännöstä voida tulkita sillä tavoin, että siinä valtuutetaan kansalliset viranomaiset olemaan tietyissä tapauksissa laskematta eläimiä paikalla tehtävissä tarkastuksissa. Velvollisuus laskea eläimet johtuu siitä, että asetuksen N:o 796/2004 35 artiklan säännöksiä sovelletaan luonnonhaittakorvauksen valvontaan sen vaikutuksesta, että asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 3 kohdassa tehdään tämänsuuntainen viittaus, muun muassa siksi, että tarkastetaan ”tietokantoihin sisältyvien tietojen paikkansapitävyys sen jälkeen, kun jäsenvaltio on laatinut tietokannat”.

61 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 71 kohdassa, että komissio oli perustellusti katsonut, että asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklassa velvoitetaan laskemaan eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

62 Toiseksi on todettava, että asetuksen N:o 1975/2006 10 artiklan 2 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on vahvistettava soveltuvat menetelmät ja keinot tuen myöntämisedellytysten noudattamisen tarkastamiseksi kussakin tukitoimenpiteessä. Tämän artiklan 4 kohdassa rajoitetaan niiden toimivaltaa tältä osin säätämällä, että ”tukikelpoisuusedellytykset on tarkastettava hallinnollisin ja paikalla tehtävin tarkastuksin”.

63 Tästä johtuu, että jäsenvaltioiden on järjestettävä paikalla tehtäviä tarkastuksia tarkastaakseen, että kyseisen tuen saajat täyttävät unionin lainsäädännössä ja kansallisessa lainsäädännössä säädetyt näitä maaseudun kehittämisen tukitoimenpiteitä koskevat edellytykset.

64 Asetuksessa N:o 1975/2006 säädettyjen yleisten periaatteiden, joilla säännellään paikalla tehtäviä tarkastuksia, joukossa on mainitun asetuksen 14 artiklan 2 kohtaan kirjattu periaate, jonka mukaan tarkastusten on koskettava kaikkia tuensaajan sitoumuksia ja velvoitteita, jotka on tarkastuskäynnin aikana mahdollista tarkastaa.

65 Asetuksessa N:o 1975/2006 ei kuitenkaan säädetä täsmällisistä tarkastustavoista, jotka jäsenvaltioiden on toteutettava tarkastaakseen, että maaseudun kehittämisen tukitoimenpiteitä koskevia tukikelpoisuusedellytyksiä noudatetaan.

66 Asetuksen N:o 1975/2006 15 artiklan 2 kohdassa tarkennetaan kuitenkin, että nämä tarkastukset on toteutettava asetuksen N:o 796/2004 29, 30 ja 32 artiklan mukaisesti, ja nämä säännökset koskevat pelkästään pinta-alatukijärjestelmän yhtenäishakemuksiin liittyviä paikalla tehtäviä tarkastuksia.

67 Koska asetuksen N:o 796/2004 35 artiklaa, joka koskee ”eläimiin” liittyvien toimenpiteiden paikalla tehtäviä tarkastuksia, ei voida sellaisenaan soveltaa pinta-alaan liittyvien toimenpiteiden, kuten luonnonhaittakorvausten, paikalla tehtäviin tarkastuksiin, unionin yleisen tuomioistuimen arviointi on tältä osin oikeudellisesti virheellinen.

68 On kuitenkin todettava, että vaikka unionin yleisen tuomioistuimen tuomion perustelut olisivat unionin oikeuden vastaisia, valitus on hylättävä, jos tuomiolauselman tueksi on sellaisia muita perusteluita, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu (tuomio 10.12.2002, komissio v. Camar ja Tico, C-312/00 P, EU:C:2002:736, 57 kohta ja tuomio 26.3.2009, SELEX Sistemi Integrati v. komissio, C-113/07 P, EU:C:2009:191, 81 kohta).

69 Käsiteltävässä tapauksessa unionin yleinen tuomioistuin on viitannut myös asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklaan sen päätelmän tekemiseksi, että Ranskan tasavallalla oli velvollisuus laskea eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

70 Tästä on muistettava, että vaikka tukien ja palkkioiden myöntämistä koskevassa unionin lainsäädännössä ei velvoiteta jäsenvaltioita nimenomaisesti ottamaan käyttöön erityisiä valvontakeinoja ja tarkastustapoja, tämä velvollisuus voi kuitenkin johtua tarvittaessa myös epäsuorasti siitä, että kyseessä olevan lainsäädännön nojalla jäsenvaltioilla on velvollisuus organisoida tehokas tarkastus- ja valvontajärjestelmä (ks. tuomio 12.6.1990, Saksa v. komissio, C-8/88, EU:C:1990:241, 16 kohta; tuomio 14.4.2005, Espanja v. komissio, C-468/02, ei julkaistu, EU:C:2005:221, 35 kohta ja tuomio 24.4.2008, Belgia v. komissio, C-418/06 P, EU:C:2008:247, 70 kohta).

71 Kuten edellä 63 ja 64 kohdassa on todettu, asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklasta johtuu, että jäsenvaltioiden on järjestettävä paikalla tehtäviä tarkastuksia tarkastaakseen, ovatko unionin lainsäädännössä ja kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen maatalouden kehittämisen tukitoimenpiteiden edunsaajat noudattaneet näiden toimenpiteiden myöntämisedellytyksiä. Tarkemmin ottaen tämän asetuksen 14 artiklan 2 kohdassa velvoitetaan jäsenvaltiot toteuttamaan paikalla tehtäviä tarkastuksia, jotka koskevat kaikkia tuensaajan sitoumuksia ja velvoitteita, jotka on tarkastuskäynnin aikana mahdollista tarkastaa, mukaan lukien kansallisesta oikeudesta johtuvat sitoumukset ja velvoitteet.

72 Käsiteltävässä asiassa Manner-Ranskan maaseudun kehittämisohjelmassa, sellaisena kuin komissio on hyväksynyt sen, säädettiin luonnonhaittakorvausten myöntämiseksi hehtaaria kohti olevina eläinyksikköinä ilmoitetusta eläintiheyden kriteeristä, jonka tarkoituksena on rajata karjan tiheys rehualoilla, jotta vältetään ali- ja ylilaiduntamisen ilmiöt. Ranskan viranomaisilla oli siis velvollisuus paikalla tehtävissä tarkastuksissa määrittää eläintiheyden kriteeri laskemalla tilalla tarkastuskäynnin hetkellä olevat eläimet – laskennasta sitä paitsi säädetään luonnonhaittakorvauksia koskevan yleiskirjeen 7.2 kohdassa – sen tarkastamiseksi, oliko tätä kriteeriä noudatettu yksittäistapauksessa, ja näin ollen hallinnollisista tarkastuksista ilmi käyvien tietojen tukemiseksi.

73 Näin ollen Ranskan viranomaisilla oli velvollisuus laskea eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

74 Näin ollen on todettava, etteivät Ranskan tasavallan muut argumentit voi horjuttaa valituksenalaista tuomiota ja että ne on todettava merkityksettömiksi. Näin on sen argumentin osalta, jossa Ranskan tasavalta arvioi unionin yleisen tuomioistuimen vääristelleen sen argumentaatiota toteamalla sen väittäneen, että asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklassa ei velvoiteta toteuttamaan paikalla tehtäviä tarkastuksia, vaikka Ranskan tasavallan mukaan näissä säännöksissä ei velvoiteta laskemaan eläimiä

tällaisissa tarkastuksissa. Sama koskee argumenttia, jossa Ranskan tasavalta väittää, että se ei ole vastoin valituksenalaisen tuomion 62 kohdassa todettua väittänyt, että hallinnollisten tarkastusten tyhjentävä luonne tekee eläinten laskemisen paikalla tarpeettomaksi.

75 Edellä esitetyillä perusteilla toinen valitusperuste on hylättävä.

*Kolmas valitusperuste*

Asianosaisten lausumat

76 Ranskan tasavalta väittää kolmannessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisia virheitä, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 73–76 kohdassa, että nautaeläinten tunnistamisen tai nautaeläin- ja lammaspalkkioiden hallinnon yhteydessä jo suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset eivät ole asetuksessa N:o 1975/2006 tarkoitettuja paikalla tehtäviä tarkastuksia.

77 Ensiksi se väittää, että sen unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämä väite, jonka mukaan tunnistamisen tai näiden palkkioiden hallinnon yhteydessä jo suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset vapauttivat Ranskan viranomaiset laskemasta eläimet paikalla tehtävissä tarkastuksissa, perustuu yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä sekä asetusten (ETY) N:o 2019/93, (EY) N:o 1452/2001, (EY) N:o 1453/2001, (EY) N:o 1454/2001, (EY) N:o 1868/94, (EY) N:o 1251/1999, (EY) N:o 1254/1999, (EY) N:o 1673/2000, (ETY) N:o 2358/71 ja (EY) N:o 2529/2001 muuttamisesta 29.9.2003 annettuun neuvoston asetukseen (EY) N:o 1782/2003 (EUVL L 270, s. 1) ja asetukseen N:o 1975/2006. Yhtäältä asetuksen N:o 1782/2003 26 artiklan toisessa kohdassa säädetään, että jäsenvaltiot voivat unionin tai kansallisten tukijärjestelmien soveltamiseksi sisällyttää yhdennetyn hallinto- ja valvontajärjestelmän osan tai osia hallinto- ja valvontamenettelyihinsä välttääkseen samantyyppisten alakohtaisten tarkastusten päällekkäisyyksiä. Toisaalta asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että tämän asetuksen 12, 20 ja 27 artiklassa säädetyt paikalla tehtävät tarkastukset ja muut maataloustukia koskevassa lainsäädännössä säädetyt tarkastukset on mahdollisuuksien mukaan tehtävä samanaikaisesti.

78 Ranskan tasavalta johtaa tästä, että Ranskan viranomaisilla oli oikeus tarkastaa luonnonhaittakorvauksia koskevan eläintiheyden kriteerin noudattaminen samanaikaisesti kuin nautaeläinpalkkioita koskevien tukikelpoisuusedellytysten tai nautaeläinten tunnistamiseen liittyvien säännösten noudattaminen. Näin ollen se toteaa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi, ettei asetuksen N:o 1975/2006 12 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen mukaista paikalla tehtävää tarkastusta ja tietokannan laatimiseksi paikalla tehtävää tarkastusta voida toteuttaa samanaikaisesti.

79 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin teki sen mukaan tällaisen virheen myös todetessaan valituksenalaisen tuomion 73 ja 74 kohdassa, että kun otetaan huomioon asetuksen N:o 1975/2006 12 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa säädetyt edellytykset, luonnonhaittakorvauksiin liittyvä paikalla tehtävien tarkastusten järjestelmä on autonominen ja itsenäinen nautaeläinten tunnistamiseen ja nautaeläinpalkkioihin liittyvään paikalla tehtävien tarkastusten järjestelmään nähden.

80 Ranskan tasavalta ei riitauta sitä, että nämä artiklat, joissa säädetään luonnonhaittakorvauksia koskeviin tukitoimenpiteisiin liittyvistä paikalla tehtävistä tarkastuksista, ovat erityissääntöjä. Se väittää kuitenkin, että asetuksen N:o 1975/2006 johdanto-osan toisesta ja viidennestä perustelukappaleesta ei ilmene, että nämä kaksi paikalla tehtävien tarkastusten järjestelmää ovat toisistaan riippumattomia. Sen mukaan näissä perustelukappaleissa todetaan, että on annettava erityisiä hallinto- ja valvontasääntöjä toimintalinjaan 2 kuuluvien tukijärjestelmien erityispiirteiden huomioon ottamiseksi. Jäsenvaltiot kuitenkin määrittelevät näiden järjestelmien sisällön ja tukikelpoisuusedellytykset. Näin ollen komissio

ei voi vahvistaa tässä asetuksessa täsmällisiä valvontatoimenpiteitä, jotka jäsenvaltioiden pitäisi panna täytäntöön tarkastaakseen kutakin toimintalinjassa 2 määriteltyä tukitoimenpidettä koskevat tukikelpoisuusedellytykset.

81 Ranskan tasavalta väittää, että mainittujen johdanto-osan toisen ja viidennen perustelukappaleen ainoa tarkoitus on ilmoittaa, että yhteisen maatalouspolitiikan ensimmäisessä pylväässä säädettyjä hallinto- ja valvontasääntöjä on mukautettava, mitä ei voida tulkita siten, että jäsenvaltioilla on velvollisuus toistaa muuta tukitoimenpidettä koskevien tukikelpoisuusedellytysten valvonnan yhteydessä jo tehdyt tarkastustoimenpiteet. Täydentävien tarkastusten täytäntöönpano olisi välttämätöntä vain silloin, kun muun tukitoimenpiteen nojalla jo tehdyt tarkastukset eivät riittäisi toimintalinjaan 2 kuuluvaa toimenpidettä koskevien kaikkien tukikelpoisuusedellytysten tarkastamiseksi.

82 Ranskan tasavalta katsoo, että nautaeläinten tunnistamiseen tai nautaeläinpalkkioihin liittyvien tarkastusten perusteella voidaan tarkastaa luonnonhaittakorvauksia koskevan eläintiheyden taso. Lampaiden osalta oli pantu toimeen täydentäviä valvontatoimenpiteitä eli eläinten laskeminen paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

83 Komissio väittää, että tämän valitusperusteen ensimmäinen osa on jätettävä tutkimatta, koska Ranskan tasavalta mainitsee asetuksen N:o 1782/2003 26 artiklan ensimmäinen kohdan ja asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohdan ensimmäisen kerran valitusvaiheessa.

84 Lisäksi se väittää, että Ranskan tasavalta tulkitsee näitä säännöksiä virheellisesti. Asetuksen N:o 1782/2003 26 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään pelkästään, että jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän asetuksen liitteessä V lueteltuihin tukijärjestelmiin sovellettavat hallinto- ja valvontajärjestelmät ovat yhteensopivia yhdennetyn järjestelmän kanssa, ja tehtävä tästä tiettyjä johtopäätöksiä. Asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohta, jossa mainitaan unionin säännöissä säädetyt maataloustukia koskevat tarkastukset, ei sen sijaan koske nautaeläinten tunnistamiseen ja rekisteröintiin liittyviä paikalla tehtäviä tarkastuksia. Siinä säädetään, että näiden tarkastusten on tapahduttava samanaikaisesti, kuten käsiteltävässä tapauksessa ei ole ollut.

85 Komissio riitauttaa valitusperusteen toisen osan ja katsoo, että Ranskan tasavalta väittää, että maaseudun kehittämisen yhteydessä hyväksyttyjä tukitoimenpiteitä ei koske velvollisuus noudattaa unionin oikeuden erityissäännöksiä sillä perusteella, että niitä koskevat tukikelpoisuusedellytykset kuuluvat jäsenvaltioille varattuun alaan. Komissio toteaa, että käsiteltävässä tapauksessa paikalla tehtävissä tarkastuksissa valvontajärjestelyt eivät vastaa asetuksen N:o 1975/2006 vaatimuksia. Lisäksi osa esitetystä argumentaatiosta muodostaa uuden valitusperusteen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

86 Ranskan tasavalta riitauttaa kolmannessa valitusperusteessaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 73–76 kohdassa esittämät perusteet, joissa se totesi, että tietokantojen laatimiseksi muun muassa nautaeläinten tunnistamisen tai nautaeläinpalkkioiden hallinnon yhteydessä suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset eivät vapauttaneet Ranskan viranomaisia toteuttamasta uusia tarkastuksia. Sen mukaan asetuksessa N:o 1975/2006 säädetyt hallinto- ja valvontasäännöt ovat erityisiä toimenpiteitä näillä aloilla, eivätkä tietokantojen laatimiseksi tehdyt tarkastukset olleet tällaisia tarkastuksia, sillä niitä ei ollut tarkoitettu ”maaseudun kehittämisen tukitoimenpiteiden erityisten edellytysten arviointiin” vaan tilan niiden kaikkien eläinten valvontaan, joiden osalta asetuksessa N:o 1760/2000 säädetään nautaeläinten tunnistamisesta.

87 Aluksi on todettava, että vaikka Ranskan tasavalta mainitsee kolmannen valitusperusteensa sanamuodossa lammaspalkkiot, unionin yleinen tuomioistuin mainitsi valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa nautaeläinpalkkioiden hallinnon yhteydessä suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset, joita

lisäksi tarkoitetaan valituksessa tämän perusteen tueksi esitetyissä väitteissä. Näin ollen tämä valitusperuste on täsmentämättä jättämisen vuoksi jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee lammaspalkkioita.

88 Näin ollen on komission tavoin todettava, että tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa Ranskan tasavalta viittaa ensimmäisen kerran valitusvaiheessa asetuksen N:o 1782/2003 26 artiklan ensimmäiseen kohtaan ja asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohtaan väittääkseen, että nautaeläinten tunnistamisen tai lammaspalkkioiden hallinnon yhteydessä suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset vapauttivat Ranskan viranomaiset laskemasta eläimet viimeksi mainitussa asetuksessa säädetyissä paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

89 On kuitenkin todettava, että Ranskan tasavalta väitti kumoamiskanteessaan, että nautaeläinten tunnistamisen tai lammaspalkkioiden hallinnoimiseksi edellytettyjen tietokantojen laatimiseksi jo suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset vapauttivat Ranskan viranomaiset toteuttamasta paikalla tehtäviä tarkastuksia asetuksen N:o 1975/2006 12 artiklan ja seuraavien artiklojen nojalla.

90 Näin ollen vetoamalla valitusvaiheessa asetuksen N:o 1782/2003 26 artiklan ensimmäisen alakohdan ja asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohdan sovellettavuuteen Ranskan tasavalta nimeää ne oikeudelliset perusteet, jotka voivat olla perusteena sen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämälle argumentaatiolle.

91 Riita-asiassa – kuten nyt käsiteltävässä – jossa asianosaisilla on erilainen käsitys unionin oikeuden säännösten tulkinnasta ja soveltamisesta, unionin tuomioistuinten tehtävänä on asian ratkaisemiseksi soveltaa ensimmäisenä oikeusasteena asiaan kuuluvia oikeussääntöjä asianosaisten sille esittämiin tosiseikkoihin ja valitusvaiheessa niihin perusteluihin, joilla unionin yleinen tuomioistuin on vastannut sille esitettyyn argumentaatioon.

92 Koska valituksessa riitautetaan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 73–76 kohdassa tekemä arviointi, sitä argumenttia, että komissio rikkoi asetuksen N:o 1782/2003 26 artiklan ensimmäistä kohtaa ja asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohtaa, ei ole katsottava uudeksi ja se on tutkittava aineellisesti.

93 Tästä on todettava, että jäsenvaltioille asetuksen N:o 1782/2003 26 artiklan ensimmäisessä kohdassa asetettujen velvoitteiden hyvin yleisen luonteen vuoksi tällä säännöksellä ei ole mitään merkitystä sen määrittelemiseksi, vapauttavatko nautaeläinten tunnistamisen tai nautaeläinpalkkioiden hallinnon yhteydessä jo suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset Ranskan viranomaiset laskemasta eläimet asetuksen N:o 1975/2006 10 ja 14 artiklassa säädetyissä paikalla tehtävissä tarkastuksissa.

94 Asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohdassa sitä vastoin säädetään nimenomaisesti, että tämän asetuksen 12, 20 ja 27 artiklassa säädetyt paikalla tehtävät tarkastukset ja muut unionin säännöissä säädetyt maataloustukia koskevat tarkastukset on mahdollisuuksien mukaan tehtävä samanaikaisesti.

95 On selvää, että paikalla tehtävät tarkastukset, jotka on suoritettava luonnonhaittakorvauksien osalta, kuuluvat asetuksen N:o 1975/2006 12 artiklan soveltamisalaan.

96 Asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohdassa sallitaan näin ollen lähtökohtaisesti se, että jäsenvaltiot toteuttavat asetuksen N:o 1698/2005 36 artiklan a alakohdassa säädettyihin maatalousmaan kestävää käyttöä koskeviin toimenpiteisiin, kuten luonnonhaittakorvauksiin, liittyviä paikalla tehtäviä tarkastuksia samanaikaisesti muiden unionin säännöissä säädettyjen maataloustukia koskevien tarkastusten kanssa.

97 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 74 kohdassa, että asetuksen N:o 1975/2006 12 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen mukainen paikalla tehtävien tarkastusten järjestelmä on itsenäinen ja riippumaton

nautaeläinten tunnistamisen tai nautaeläinpalkkioiden hallinnon yhteydessä suoritetuista tarkastuksista, määrittelemättä yhtäältä sitä, ovatko viimeksi mainitut tarkastukset mainitun asetuksen 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja unionin säännöissä säädettyjä maataloustukia koskevia tarkastuksia, ja toisaalta sitä, voidaanko ne toteuttaa samanaikaisesti tämän asetuksen 12 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa säädettyjen tarkastusten kanssa.

98 Näin ollen kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on hyväksyttävä ilman, että olisi tarpeen tutkia sen toista osaa, ja näin ollen valituksenalainen tuomio on kumottava.

**Valitus unionin yleisessä tuomioistuimessa**

99 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan unionin tuomioistuin voi kumotessaan unionin yleisen tuomioistuimen tuomion itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

100 Näin ei ole käsiteltävässä asiassa.

101 Vastaus siihen kysymykseen, ovatko nautaeläinten tunnistamisen tai lammaspalkkioiden hallinnon yhteydessä suoritetut paikalla tehtävät tarkastukset asetuksen N:o 1975/2006 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja unionin säännöissä säädettyjä maataloustukia koskevia tarkastuksia, voisi nimittäin johtaa aina tapauksen mukaan siihen, että unionin yleisen tuomioistuimen olisi tutkittava uudelleen kumoamiskanteen kolmannen perusteen toinen osa, vaikka tätä toista osaa koskevia valituksenalaisen tuomion perusteluja ei ole riitautettu käsiteltävänä olevassa valituksessa.

102 Asia on näin ollen palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen, ja oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kahdeksas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**1) Unionin yleisen tuomioistuimen 30.4.2015 asiassa Ranska vastaan komissio (T-259/13, ei julkaistu, EU:T:2015:250) antama tuomio kumotaan.**

**2) Asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen.**

**3) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Allekirjoitukset